

Σοφιά Σπηλιώτη, Α3

Γεια σου μικρούλη! Καλά... ΟΚ, εγώ είμαι πιο μικρούλης, όμως μην μου το θυμίζεις συνέχεια. Έχω να σου διηγηθώ μια περιπέτειά μας. Τις τελευταίες μέρες τριγουρίζει από πάνω μας ένας παράξενος τύπος, όπου χάρη σε αυτόν οφείλω τη γρήγορη μεγέθυνσή μου, γιατί κάθε φορά που μας επισκεπτόταν μας πλημμύριζε με νερό, λες και είχε κάποιο σκοπό.

Από κουτσομπολιά της γειτονιάς άκουσα πως τον λένε Αβοκάντο ή...όχι, όχι. Ίσως Αντοράλντο. Με βοήθησε κιόλας σε κάτι. Έλεγα στους γονείς μου ότι ο Αβοκάντο με τρομάζει και έτσι έβρισκα αφορμή να κοιμάμαι στο τεράστιο, μαλακό κρεβάτι με τη μαμά, ενώ ο μπαμπάς ξενυχτούσε στον καναπέ.

Και να, λοιπόν, μια μέρα να έχει μαζευτεί ο μισός σταθμός πάνω από τα κρεβάτια μας και να μας ξεριζώνουν. Για μια στιγμή είδα τον Αντοράλντο και ένιωσα πως είναι ο ήρωάς μας, μιας που μας ποτίζει. Αλλά αυτός πρώτος-πρώτος. Με το καλαθάκι του! Μη χάσει! Από την ξεροκεφαλιά και τη λαιμαργία του επίσης ούτε που αναρωτήθηκαν αν τρωγόμαστε. Το καταευχαριστήθηκα που πήγαν στο νοσοκομείο από δηλητηρίαση. Ξέρω ότι δεν πρέπει να χαίρομαι με το κακό του άλλου, αλλά τα ήθελαν και τα έπαθαν.

Αναστάσης Χρήστου, Α2

Σκοτάδι, απόλυτο σκοτάδι. Μέχρι που μια μέρα... Πουφ!, με άγγιξαν οι ζεστές αχτίνες του ήλιου. Βέβαια, οι συνθήκες της γέννας μου δεν ήταν και οι πιο αρμονικές, αφού το καλύτερο μέρος όπου βρήκα να φυτρώσω ήταν σε μια θορυβώδη πρασιά κοντά σε ένα τεράστιο σκουλήκι που τρέχει και σταματάει ανά διαστήματα και μπαίνουν μέσα του πολλοί γίγαντες και αφού την κάνει τούμπανο, φεύγει. Και αυτή τη ζαλάδα όλη την μέρα. Εγώ προσωπικά θα κρατούσα τους γίγαντες και δε θα τους άφηνα να φύγουν. Όμως δεν τελείωσα! Είναι και κάτι μπλε πλασματάκια όπου μένουν μέσα σε όλα τα μανιτάρια τα οποία αυτοαποκαλούνται στρουμφάκια. Και το πιο ενοχλητικό σε αυτά είναι ότι τραγουδούν κιόλας. Λα, λα, λα, λα, λα, λα, λα...

Δεν αντέχω!!! Πιστέψτε με, αν είχα αυτιά, θα τα ξερίζωνα, αλλά το μόνο πρόβλημα είναι ότι δεν ξέρω πού βρίσκονται. Επίσης ήταν και ένας γίγαντας ο οποίος μας παρακολουθούσε τακτικά, γεγονός το οποίο με τρόμαζε. Το μόνο ευχάριστο συμβάν που έζησα στη ζωή μου ήταν ότι εχθές έβρεξε, και πολύ μάλιστα, με αποτέλεσμα να πάρω και λίγο μπόι. Και να 'μαι τώρα, μέσα σε έναν γίγαντα όπως και τα υπόλοιπα μανιτάρια, αφού μας έκοψαν και μας έβαλαν σε ένα τούνελ! Όμως, μάλλον οι γίγαντες κάνουν ό,τι έκανε και το σκουλήκι. Με πιάσατε, εεε...;

Χριστίνα Μπανούση, Α3

Μια ακόμα ημέρα ξημέρωσε για τα μανιτάρια και πίστευαν ότι κανείς δε θα τους ξαναενοχλούσε μέχρι που αυτό το άπιαστο όνειρο χάθηκε, όταν εμφανίστηκε ο Μαρκοβάλντο.

- Ωχ μάνα, πάλι ήρθε.
- Αααα... Συνηθισμένα τα βουνά απ' τα χιόνια., Τάρα.
- Πάντως, εγώ δεν μπορώ να καταλάβω αυτόν τον άνθρωπο.
- Ε, καλά, αφού είσαι μανιτάρια, πώς να τον καταλάβεις;
- Όχι, δεν εννοώ αυτό. Έχει μια ημιαργία και την περνάει μαζί μας.
- Εεε, αφού είμαστε περιζήτητα.
- Εγώ θέλω να δω πώς θα αντιδράσει όταν έρθουν και οι άλλοι διεκδικητές. (Χα, χα, χα, γέλασαν όλοι μαζί).

Την επόμενη μέρα:

- Ελάτε, παιδιά, τώρα αρχίζει το καλό.
- Τι σας έλεγα, για μένα χτυπιούνται τα παιδιά.
- Όχι μόνο για σένα, για όλους μας.
- Ρούλα (απ' το Μανιταρούλα), φέρε το χώμα να φάμε.
- Τώρα, έρχομαι.
-
- Αργότερα το ίδιο βράδυ:
- Τελικά μας έφαγαν ή όχι;
- Όχι, βρε Τάρα (απ' το Χαζομανιτάρια), αν μας είχαν φάει, τώρα δε θα ζούσαμε.
- Τα καταφέραμε όμως. Το πίστεψαν ότι έφαγαν εμάς.
- Ναι, αλλά εμείς αφού ζούμε, βάλαμε άλλα μανιτάρια στη θέση μας, σωστά;
- Ναι, Λούλη (απ' το Μανιταροαφελούλη).
- Όχι απλά μανιτάρια. Δηλητηριώδη μανιτάρια!
- Τέλος πάντων, ελπίζω να μην έρθει κάποιος άλλος αύριο, γιατί δεν ξέρει τι τον περιμένει.
- Καληνύχτα, μανιτάρια!